

Пяць жанчын-мастакоў — пяць паралельных гісторый

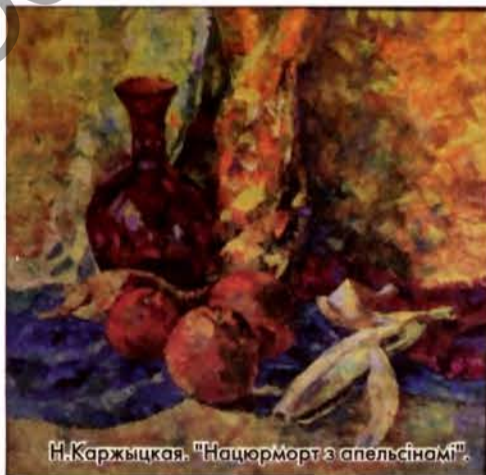
У мастацкай галерэі “Універсітэт культуры” пачала працаваць выстава жывапісу і графікі “Паралельныя гісторыі”. У экспазіцыі прадстаўлены творы пяці беларускіх жанчын-мастакоў — Алы Кушнер, Наталлі Каржыцкай, Наталлі Шапавалавай, Марыны Канавалавай і Юліі Нявейка. Што аб’ядноўвае іх — такіх розных па ўзросце, па сваёй жаночай прыгажосці, па месцы нараджэння ад Крычав да Нарыльска і, вядома ж, па сваёй мастацкай манеры?

Куратар выставы вядомы мастацтвазнаўца Ларыса Фінкельштэйн заўважыла на вернісажы, што хоць прадстаўлены на выставе мастакі ўяўляюць сабой згуртаваны калектыў, але ў творчасці яны жывуць кожная сваім абсалютна самастойным жыццём, удзельнічаюць у розных выставах, па-рознаму знаходзяць сябе ў мастацтве. Невыпадкова выстава атрымала назву “Паралельныя гісторыі”. Як вядома, паралельныя ніколі не перасякуцца.

Ларыса Давідаўна дала кароткія характарыстыкі кожнай з удзельніц выставы. Ала Кушнер: самы моцны бок яе мастацтва — гэта ўменне працаваць з фактурамі, а фактура, як вядома, з’яўляецца формаўтваральным элементам. Марына Канавалава: незвычайна мяккая паэзія пастэлі, лірычная пастэльная натура, якая, аднак, валодае вельмі моцнай энергіяй. Наталля Шапавалава: надзвычай шырокая палітра прыёмаў ад тонкай дэталізацыі да лёгкага дотыку да палатна. Юлія Нявейка: вельмі кантрастная манера — паміж светлым і цёмным, паміж жанчынай-маці і жанчынай-вамп. Наталля Каржыцкая: сучасная рамантыка і зямны

міі мастацтваў Яўген Шунейка ў сваю чаргу быў сам метафарычны ў ацэнцы творчасці мастакоў: “У Блока ёсць паэма “12”. А сёння мы гаворым пра паэму “5”. Гэта пяць розных творчых сцяжынак, пяць розных характараў, пяць розных талентаў, пяць розных адкрыццяў нечага важнага.

Гэта культура свабоды, гэта культура традыцый, якія ідуць поруч з наватарствам. Кожны з гэтых мастакоў бачыць свет вельмі асабліва. І венецыянскія гандолы тут

юць вельмі добры прыклад іншым жанчынам, якія яшчэ толькі шукаюць сябе ў мастацтве”.

Дарэчы, і Ларыса Фінкельштэйн, і Яўген Шунейка настойліва называлі прадстаўленых на выставе творцаў не мастачкамі, а менавіта мастакамі. Ларыса Давідаўна найпрост сказала: “Не люблю я гэтага слова — “мастачка”. Яны не мастачкі, а мастакі. Наогул, няма жаночага ці мужчынскага мастацтва. Ёсць або мастацтва, або немастацтва. А тут сёння менавіта мастацтва”.

Але вернемся да нашага першапачатковага пытання: што аб’ядноўвае іх — такіх розных?

Не толькі тое, што ўсе яны — жанчыны-мастакі. І не толькі тое, што ёсць у іх адзін любімы пленэр, у якім яны разам удзельнічаюць ужо не першы год, — “Лета ў правінцыі” пад Смалявічамі.

Адна з удзельніц выставы Марына Канавалава прызналася, што спачатку экспазіцыю меркавалася назваць “Паролі”:

“Нам хацелася, каб глядач разгадаў пароль кожнай з нас. Бо творчы працэс — гэта заўсёды двухбаковы рух. З боку мастака — гэта раскрыццё свайго захаплення светам і адкрыццё свету ў сабе. Тут і пішацца “пароль” з зашыфраванай уражанняў і пачуццяў сваёй індывідуальнай аўтарскай мовай. З боку глядача — гэта імкненне зразумець, што хацеў сказаць мастак”.

Дарэчы, па словах Марыны Канавалавай, канцэпцыя пароляў прадумвалася крыху ў незвычайных умовах. Аднойчы яны сабраліся ўпяцх у рыжскай кавярні, пілі каву, весела шчабяталі пра сваё жаночае і пра ўсіхняе мастацтва. А потым, як у добрым фільме, узялі дый напісалі канцэпцыю выставы... на кафэшных сурвэтках.

Пяць жанчын-мастакоў, пяць паралельных гісторый, пяць пароляў... Вось гэта найперш іх і аб’ядноўвае — усе яны паролі, загадкі, якія трэба разгадаць.

постімпрэсіянісцкі рай з рамантычнымі доўгавалосымі жанчынамі, рамантычнымі пейзажамі, рамантычнымі нацюрмортамі. Мастацтвазнаўца і гісторык мастацтва, прафесар Беларускай дзяржаўнай акадэ-

зусім не тыя, якія бачаць турысты, і Нясвіж тут зусім не той Нясвіж, па якім мы ходзім падчас экскурсій, і нават яблыкі прымаюць зусім незвычайны вобраз... Ва ўсялякім разе ўсе гэтыя жанчыны-мастакі показва-